

Ми всі землі цієї діти

Ми всі землі цієї діти,
Та наша є у тім вина,
Що ми в життя берем
кредити,
А віддаємо не сповна.
Душа з любов'ю
прагне злуки,
Душа народжує слова...
Хіба я знав колись про
муки,
Які вона пережива?
До сонця хилиться
ромашка,
До серця горнуть
пісні...
На білім світі кожна
пташка
Здається рідною мені.
Щось незбагненне і

уроче
Моїх торкається думок —
Це слово виплекане хоче
По праву стати у рядок.
О доле наша неспокійна,
Ти знаєш біль
людський і плач,
Коли блукаєш
безнадійно
У нетрях прикрих
неудач.
Ламає час спокуси
грати,
Чеснот розхитує пласти...
А я несу душі карати
У храм людської
доброти.

Микола ВЛАДИЧУК.
с. Бабин.